

I kamp med sig selv

Om Jacob Juhl

Affyringsrampen til Jacob Juhls kunstner-karriere er studier i Informationsvidenskab, multimediedesign og kommunikation. Med alle disse æg i samme kurv klækkedes der først en maler, så en fotograf, og i dag en billedkunstner i eksplosiv udvikling. Brand'et er selvportrættet, som er omformet, fornyet og udfordret igen og igen.

Der er i den europæiske kunsthistorie, og især hos malerne, en solid tradition for at udforske sit eget portræt. Jacob Juhl har placeret sig i slipstrømmen efter de store penselsvingere, Rembrandt, van Gogh, Munch og Trampedach, og har som de brugt kunsten til, som Henrik Ibsen siger, at "holde dommedag over sig selv".

Fotografers selvportrætter er som oftest ret diskrete - en raffineret silhuet af profil med kamera, som ungarske André Kertész har efterladt sig, eller et tåget kontrafej i spejlet, som tyskeren Dieter Appelt har valgt det – slørede selvbilleder, som synes at afsværges det fotografiske billedes ellers så velkendte insisteren på akkuratesse og livagtighed.

Sådan ikke hos Jacob Juhl. Her er vi ikke i tvivl om, at den unge mand med det tætklippede sorte hår, det veltrimmede fuldskæg og de emaljebå øjne er kunstneren selv, for som vi ser ham, har han set sig selv i billede efter billede lige siden han for 3 år siden betrådte kunstnervejen og valgte den digitale film og kameraets glasøje til at give virkeligheden ny form. Det varer ikke længe, før man som tilskuer indser, at dokumentarismen hos Juhl er som en by i Rusland. Al vægt lægges på fotografiets andet umiskendelige karakteristikon: *Illusionen*. Tilskueren bedrages og forvirres frugtbart, ikke blot som i antikkens spejlsal, hvor personer og genstande fordobles, nej vi frekventerer en ny-borgerlig virkelighed, hvor stress og fyringstrusler florerer og management-sprogets floskler om fleksibilitet og omstillingsparathed dæmonisk billedliggøres i individets kamp med sig selv som flydende over alle bredder - tre, fire, fem, ja helt op til otte udgaver af den samme person i ironisk, truende eller destruktiv selvkonfrontation. Den sorte dragt er anonym, men slutter med sin hætte tidløst og arketypisk snart om *piraten*, snart om *bøddelen*, snart om *rakkeren*, ja sender endog oprørske signaler helt op til dagens besætter- eller hip-hop-kultur.

Jacob Juhl er produktiv, og det vil føre for vidt her at gå ned ad alle de veje, som han i de sidste 12-15 måneder har betrådte for at undersøge sig selv og sin persona og formgive erfaringerne til nye overraskende eller provokerende serier. Dobbeltgængeri, groteske masker og titlernes sprogligt-grammatiske innovationer kan ikke skjule, at det stadig er samme kunstners selv- og tidsopgør samt dertil hørende fysiognomiske fordrejninger, vi er vidne til. Men Juhl er ikke for fastholdere. I takt med at de sceniske fortællinger opgives og et split-screen a la David Hockney eller Lucas Samaras introduceres, så giver Juhl dekompositionen fysisk eksistens ved at overføre selvportrættet til rå knastfyldte brædder, der udfordrer illusionen, eller han går til kanten ved at lade selvportrættets virkelighedsrepræsentation opløses i digitale pixels. Hvad bli'r det næste? Publikum afventer...

Finn Thrane